

LBRIS

We know
books

REBECCA
FOREST

SUFOCARE

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

CUPRINS

I.....	5
II	9
III.....	13
IV.....	19
V	24
VI.....	26
VII.....	29
VIII.....	33
IX.....	37
X	40
XI.....	44
XII.....	46
XIII.....	48
XIV.....	51
XV	55
XVI.....	58
XVII.....	61
XVIII.....	63

XIX.....	67
XX.....	70
XXI.....	72
XXII.....	74
XXIII	77
XXIV	81
XXV	83
XXVI	86
XXVII.....	90
XXVII.....	92
XXVIII	94
XXIX	96
XXX.....	99
XXXI	101
XXXII.....	104
XXXIII	106
XXXIV	108
XXXV	110
XXXVI	112
XXXVII.....	114
XXXVIII	116
XXXIX	118
XL.....	120
XLI	122
XLII	125
XLIII.....	128

XLIV	130
XLV	132
XLVI	134
XLVII.....	136
XLVIII	139
XLIX.....	141
L.....	143
LI	146
LII.....	149
LIII	151
LIV	153
LV	155
LVI.....	158
LVII.....	161
LVIII.	166
BUCUREȘTI.....	169

I

Când l-am văzut, eram adâncită într-o melodie a lui Leonard Cohen și îmi plângeam tinerețea pierdută. Număram ocaziile pierdute și zilele irosite, iubiiți abandonați și momentele în care am ales să nu acționez, de teama regretelor și a gurii lumii.

M-am așezat pe o bancă din cimitirul *Sophien Parish* din Berlin, încercând să îmi fac ordine în gânduri. Priveam concentrată un tei crescut ordonat, întrebându-mă cum, în Germania, până și copacii respectă regulile. Cât de diferit față de țara mea.

Analizând simetria teiului, observ un domn elegant, cu fața brăzdată de riduri, dar cu cei mai luminoși ochi pe care îi văzusem până atunci. Îl văd apropiindu-se încet, cu pași ezitanți, de un mormânt atent aranjat. Nu îmi puteam da seama de vârsta sa. Când nu ai trecut încă de patruzeci de ani, toți cei care au trecut de șaizeci îți par la fel, în

timp ce tu te crezi încă tânăr și îți spui că ești ca la douăzeci. Povești!

Nu pot să nu observ că modul în care stătea, drept, senin, reflectând ceva din lumina dimineții, se alinia perfect cu vocea lui Leonard Cohen, pe care o ascultam la căști. Iar eu m-am îndrăgostit.

Am decis că îl cheamă Eric, că e văduv și că are în jur de șaizeci de ani. Profesia? După cum își poartă corpul, ochii încrezători și curioși? Sigur este un arhitect care a contribuit la arhitectura actuală a Berlinului.

Soția lui a murit acum zece ani, e singur de atunci. Nu caută alte iubiri. Asta, bineînțeles, până mă va observa pe mine, care o să îl fac să simtă din nou acea emoție pe care o credea pierdută de mult.

Mă imaginez cu el, atent, tandru, cum doar un bărbat care a cunoscut lumea poate să fie. Ieșim în oraș și îmi explică fiecare clădire. Simt cum mă reconstruiește și pe mine cu ochi de arhitect.

Apoi, pentru că știe ce face, mă mângâie cu atenție, îmi venerează fiecare centimetru de piele și îmi șoptește cuvinte de adorație în limba lui Goethe. Cuvinte pe care nu le înțeleg, dar știu că sună bine.

Închid ochii și mă transpun în povestea mea de iubire, îl simt atingându-mă, sărutând fiecare particică din corpul meu amortit, iar Leonard îmi șoptește: *You want it darker...*

Oh, da, da...

Și, cu ochii încă închiși, suspin și tulbur liniștea din cimitir, simțind doi ochi luminoși fixându-mă din apropiere.

— Sunteți bine?

Mă întreabă o voce masculină, cu un accent puternic londonez. Mă uit năucită întâi în ochii lui, încercând să îmi dau seama unde au dispărut cuvintele germane de iubire.

Mintea încearcă să proceseze rapid situația. Deci ești englez. O să îmi spui cuvinte tandre cu acest accent care m-a răscolit toată viața. Și mai bine. Delicios.

Îmi recompun rapid ținuta, scot căștile din urechi și îi zâmbesc. Puțin jenată, cum e de înțeles.

Privesc acum către tei și nu în ochii lui.

— Bună dimineața, mulțumesc, da.

Bărbatul din fața mea, despre care am decis deja că va fi al meu, mă fixează cu ochii lui pătrunzători, de parcă ar ști exact ce e în mintea mea.

Eu simt că roșesc ca o școlăriță adolescentă, pentru că, în acel moment, pentru o clipă, mă imaginez cu spatele lipit de trunchiul înflorit, el apropiindu-se într-un gest de uniune aproape rușinos de tandră. Închid ochii să păstrez imaginea mai mult timp, însă mă simt atât de intens privită, încât îi deschid rapid și trag aer în piept.

— Poate e prea puternic soarele de dimineață? Vremea aici, în Berlin, e mereu schimbătoare. Nu știi niciodată la ce te poți aștepta.

Sau poate doriți puțină apă?

Mă întreabă iubitul meu, plin de curtoazie și grijă.

Eu mă învelesc mai tare în cuvintele lui atente, care mă transpun în Londra mea.

— Mulțumesc, e în regulă, șoptesc, mușcându-mi buzele, copleșită, și fug, cu vocea lui Leonard ca un ultim bastion. Nu mă întorc cu privirea, deși o simt pe a lui urmărindu-mă cu atenție.

Îmi simt corpul ca și cum momentul anterior ar fi fost o iubire consumată pe deplin.

Lecțiile de la ora de religie nu mă fac să mă rușinez nici măcar o clipă. Era atât de clar că asta trebuia să se întâmple dincolo de timp și spațiu, încât singurul meu regret e că nu l-am iubit în această dimineață luminoasă de primăvară, rezemată de teiul plin de mierle.

II

Înapoi la viața de zi cu zi. Pun hainele de visător în cui.

Prea multe sarcini, prea multe obligații. Văd în față mult gri, ce nu poate să aștepte.

Mă întorc la aeroport cu rucsacul meu mic, în care am îndesat o grămadă de haine șifonate și murdare. Sper doar că nu trebuie să mai cheltuiesc suplimentar pe un bagaj de cală.

Las Berlinul în spate, amuzată de povestea cu „Eric”. Bulversată de încă o căutare spulberată a cuiva care nu vrea să se lase găsit. Îmi amintesc când m-am întors la hotel singură, în rochia mea elegantă. Un zâmbet de la distanță. Un pat rece.

Mormăi printre dinți, cu ciudă: „Asta e tot? Asta trebuie să fie viața mea?”, ca o mantră obsesivă care mă apasă pe nervi.

Mă simt apăsată și murdară, deși mă chinui să îmi dau jos fiecare fir de praf de pe mâini. Cămașa bărbătească, în carouri, pe care am cumpărat-o în

grabă în drum spre aeroport, îmi acoperă corpul într-o încercare disperată să fiu și să mă simt invizibilă. Ochelarii negri de soare sunt meniți să mă ascundă de tot. Părul mi l-am strâns într-un coplectisitor. Încercări inutile de liniște, care refuză să vină.

Mă arunc pe un scaun rece de metal, să pot gândi. Lângă mine, aglomerație, bagaje aruncate pe scaune să țină locul câte unui pasager plecat în căutare de chilipiruri la duty-free.

Miroase a salam și muștar și mi se face greață. Să spunem că nu sunt într-una dintre zilele mele bune. O ascult în căști pe Patti Smith și încep să îmi revin, încet. Doar sunt în aeroport, deși destinația nu e cea dorită.

Privesc copiii care se agață de părinți, pe când aceștia din urmă încearcă să îi învețe să fie independenți înainte de vreme, slăbind strânsoarea copiilor.

Aud oameni care vorbesc prea tare, în timp ce alții își acoperă urechile cu căști, încercând să se izoleze. Cozi la băutură și mâncare la suprapreț, certuri pentru locul de încărcare a telefoanelor.

Și totuși, aeroporturile sunt zonele mele de pace și confort. Aici mă simt în siguranță, înconjurată de atâția străini, genul meu preferat de oameni.

Străinii nu îmi cer nimic, nu se supără, nu au pretenții să fiu într-un fel sau altul.

Nu am nicio teamă să călătoresc. Singurele momente în care simt că trăiesc sunt cele dintre plecări. Între două locuri. Între două puncte pe hartă. Niciunde. Dintr-un mijloc de transport în comun în altul.

Înconjurată de străini, mă simt eu însămi, nu doar întreagă, ci îmi încarc bateriile din interacțiunile aproape inexistente cu ei.

În schimb, în medii familiare, înconjurată de cunoscuți, simt cum mă pierd pas cu pas, cum mă fac din ce în ce mai mică. Nu mai pot să îi mulțumesc pe toți, nu mai pot să dau părțile din mine. Atunci ce mai rămâne din ce e al meu?

Așa că îi evit și plec, în speranța că poate, fugind tot mai mult de familiar, mă voi reîntregi în sfârșit.

Cohen îmi cântă în urechi și mă înfioară: *I gave my heart a medal for letting go of you...*

Tresar și mă ridic brusc. Chiar și într-o mare de străini, încă nu mă simt suficient de liberă să arăt că doare.

Mă îndrept spre geamul uriaș al aeroportului și caut doi ochi verzi pătrunzători, care refuză să apară.

L-am căutat peste tot și nu l-am găsit, deși l-am simțit lipit de pielea mea oriunde am umblat.

Văd pasageri care se ceartă cu personalul companiilor aeriene pentru dimensiunea bagajului. Îmi

analizez încă o dată rucsacul burdușit. Văd eu ce fac, îmi spun. Nu am chef să mă gândesc acum.

Închid ochii și mă las dusă pe străzile care mustesc de libertate ale Berlinului, atât de pline de fantome și promisiuni de iubiri furate.

Îmi promit în gând că voi reveni și, de data asta, voi avea mai mult curaj. Nu am nevoie de un motiv, nici de o explicație. Și voi fi gata să renunț la frici. Toți avem dreptul să simțim ceva care să ne trezească din amorțeală.

Sfârșit?

III

România. Acasă. Un duș rece.

Mă trezesc la aterizare cu fratele meu. Tipic. Nu anunță când vine. De asta stă lipit cu telefonul în mână, să ignore cele mai fundamentale reguli de politețe.

„De ce, Doamne, de ce?”, îmi spun când îl văd transpirat în costumul bleumarin și cu aerul extrem de ocupat.

Prezența lui mă agită.

Căsătorit, cu trei copii, viață de familie fericită, dar dezordonată. Când ai copii mici și o soție casnică, probabil nici nu se poate altfel. El e tot ce nu sunt eu. Recunosc că, într-un fel, sunt chiar geloasă. Dar îmi trece repede.

Discuțiile de la el din familie încep întotdeauna cu „draga mea”, „dragul meu”, atât de diferit de propria mea căsnicie ratată după doar cinci ani de la momentul nunții.

La mine era puțin altfel...

Cel mai tare mă irită când ea își scrie povestea zilei pe LinkedIn: „Azi am fost să cumpăr scutece, pentru că tati a trebuit să lucreze iarăși mult. Micuțul a făcut căchiță și l-am spălat la funduleț.”

Înfiorător. Încerc să îi sugerez să își scrie un blog. Sau, mai bine, un jurnal pe care să îl țină sub cheie. Ascuns. Nu vrem toți să știm aroma scutecelor.

Fratele meu nu face altceva decât să îmi arate o oglindă în care refuz să mă uit, pentru că mi-e teamă de ce aş putea găsi.

Robert e agitat, grăbit, îmi ia rucsacul din mână fără să îl las, de parcă e un hoț care vrea să fugă cu viața mea. I-l smulg și îi spun printre dinți:

— Lasă!

— Dar ce ai? Nu încerc decât să te ajut! Foarte complicat, nu? Serios, iarăși ai nervi? mă întreabă ursuz.

— Nu, merci, îi răspund mai domolită, după ce respir adânc.

Tac, pentru că nu am chef de discuții din clipa în care am pus piciorul pe pământ românesc.

Și-așa nu îmi mai arde de nimic după ce văd amestecul de blocuri comuniste și clădiri de sticlă kitsch, în stil occidental.

— Hai să mergem, dacă se poate, puțin mai alert, trebuie să ajung la o ședință.

Mă uit la el iritată și obosită parcă dintotdeauna. Mă întreb de ce s-a mai deranjat să vină, dacă se

grăbește iar. Încerc să îmi mușc limba și să tac, dar nu mă pot abține.

— Robert, dragă, îi spun cu un zâmbet strâmb, nu trebuia să vii. Mai ales că ești grăbit și foarte ocupat. Mă descurcam foarte bine așa, singură, luam un taxi.

Robert se uită la mine. Îmi pune mâna pe braț și se oprește brusc.

— Trebuia să vin, spune oftând. Tata nu e bine.

Se încruntă. Eu îl privesc și încerc să pricep ce spune.

— Nu înțeleg... cum adică...?

Ridică din umeri. Ne așezăm pe o bordură din zona unde vin taxiurile.

Îl ascult.

În acel moment simt cum mi se înmoaie picioarele. Doamne, am lipsit o săptămână. Ce se putea întâmpla într-o săptămână? Tata are o sănătate de fier. Face sport în fiecare zi, merge zeci de kilometri pe jos. Zilnic. Cum adică „tata nu e bine”?

Robert întinde mâna spre mine, cu intenția clară să mă susțină, văzând că sunt pe punctul să mă prăbușesc pe trotuar, deși stăm încă pe bordură. Mă feresc de atingerea lui, ca și cum mi-ar transmite o boală contagioasă. Nu am timp acum de vulnerabilități și tristeți, trebuie să fiu eficientă. Tata nu e bine.

Mă despart de Robert fără să îl mai aud. Nu îmi pasă de dezechilibrul creat în viața lui perfectă, nici de soția lui drăguță, care suferă acum atât de mult pentru tatăl soțului ei, nici de copiii lor răsfățați, care au de mici o viață cum eu nu am văzut nici măcar în filmele lui Disney. Mi-e frică. Mi-e tare frică. Tata era singura constantă în viața asta a mea de rahat. Singurul om pe care mă mai puteam baza după ce mama s-a dus. Era singurul meu model, omul care a reușit să își învingă patimile, necazurile, să ne crească singur cât de cât întregi la cap. Iar acum... ce porcărie de farsă e și asta?

Fug la spital. Miros de dezinfectant. Fragilitate. Om iubit în pat, slăbit. Îmi vine să îi trag două șuturi în fund și să îl trimit la alergat.

Nu pot să accept asta. Nu spunea el mereu că noi suntem puternici și nimic nu ne poate doborî? Ce vrei să spui, m-a mințit? Tata nu mă minte, nu ți-e rușine să spui asta?

Mă prăbușesc plângând lângă patul lui, caut icoane să mă rog, fac cruci peste cruci, promit tot, fac târguri cu viața mea. Mi-am dat sufletul și aștept recompensa. Hai, bătrâne, fir-ai tu să fii! Ridică-te din patul ăsta! Nu mă lași, ai înțeles, nu mă lași!

Mă vede și îmi zâmbește slab.

— Fii atent, îi zic, nu am timp de rahaturile astea de boală, așa că mișcă și fă-te bine. Săptămâna viitoare plec la Londra, nu mă face să stau în spitalul

ăsta, când am atâtea de făcut. Și să nu te aștepți să stau aici de pază... dacă te aduni, naibii, îți iau bilet la maraton.

Tata mă privește trist și încearcă să nu plângă. Îi e frică. Îl văd și mie mi-e o frică și mai mare.

— Promiți? îmi spune. Vin la maraton, dar numai dacă îl alergi cu mine! Mergem împreună.

— Doar fii bine. Vin cu tine oriunde, dar fii bine!

Îl îmbrățișez și ies din salonul de spital fugind, să nu mă vadă că încep să plâng ca un copil mic.

Mă simt atât de vinovată. Bărbatul căutat, Berlin, vis. Nu am fost aici. Am avut timp de cai verzi pe pereți în loc să fiu aici.

Lovesc pereții de pe holul spitalului până când degetele mele sunt albe și pereții roșii.

